

JUVANTE TRIUNO!

TAB. I. De Philosophiæ Practicæ Naturâ & Constitutione.

Philosophiæ Practicæ notetur	I. Discrimen à Philosophiâ Theoreticâ. Etenim		
	Philosophia	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Theoretica} \\ \text{Practica} \end{array} \right\}$	$\left\{ \begin{array}{l} \text{pro ultimo fine per se habet} \\ \text{contemplationem:} \\ \text{actionem.} \end{array} \right\}$
	II. Synonymia. Vocatur	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ab Aristotele Politica} \\ \text{à Stoicis Ethica} \end{array} \right\}$	vocabulo larius quàm hodiè solet, accepto.
	Vocatur etiam	in <i>περί τῆς ἀνθρώπινου φιλοσοφίας</i> , Philosophia circà res humanas, cap. ult. Nicom.	
	III. Methodus	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Philosophia Practica tractari debet Methodo Analyticâ.} \\ \text{Hæc verò considerat 1. finem: 2. subjectum: 3. media:} \\ \text{Et quæri debet in totâ Philosophiâ Practicâ, non in partibus ejus separatim.} \end{array} \right\}$	
	IV. Partes duæ	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Ethica} \\ \text{Politica} \end{array} \right\}$	$\left\{ \begin{array}{l} \text{quæ considerat} \\ \text{finem seu bonum summum hominis Tab. II. & \text{seqq.} \\ \text{subjectum illius finis, quod est civitas: & \text{media cum} \\ \text{introducuntia, quæ sunt leges. Tab. XXXII. & \text{seqq.} \end{array} \right\}$
† 1. Alii Methodum Analyticam seorsim in Ethicâ, seorsim in Politicâ querunt.			
2. Sunt, qui tertiam Philosophiæ Practicæ partem adiciant Oeconomicam. Sed hanc nihil obstat, quo minus sub Politicâ comprehendamus.			
3. Plerique Ethicam à Politicâ discernunt, tanquam partem communem à propriâ.			

TAB. II. De Ethicæ Naturâ & Constitutione.

Ethicæ notetur	I. Homonymia. Ethicæ vox sumitur	$\left\{ \begin{array}{l} \text{latè, pro totâ Philosophiâ Practicâ apud Stoicos:} \\ \text{strictè, pro parte ejus solâ priorè: & \text{ita h. l.} \end{array} \right\}$	
	II. Etymologia. Sic appellatur, quia maximè occupatur in explicandis virtutibus	<i>ἠθικαῖς</i> seu <i>μο- ralibus</i> .	
	III. Synonymia. Unde latinè vocari solet Philosophia moralis. Aristoteli	<i>πολιτικὴ καὶ τὰ ἠθικὰ</i>	
	IV. Definitio. Ethica est prior pars Philosophiæ Practicæ, agens de ultimo fine, seu summo bono hominis.		
	V. Partitio. Dividemus eam in	$\left\{ \begin{array}{l} \text{de Bono Hominis in genere. Tab. III.} \\ \text{de Potentiis Animæ humanæ. Tab. IV.} \\ \text{de summo Bono hominis,} \\ \text{cujus} \end{array} \right\}$	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Definitio, Tab. V.} \\ \text{Divisio in partes, Tab. VI. & \text{seqq.} \\ \text{Adjuncta} \end{array} \right\}$
			$\left\{ \begin{array}{l} \text{Voluptas, Tab. XXX.} \\ \text{Amicitia, Tab. XXXI.} \end{array} \right\}$

IV. N. Dithmars. Diss. I. th. 6.

† Vulgò duas Ethicæ partes ita constituunt, ut prior sit de Summo Bono tanquam fine, posterior de virtutibus, tanquam mediis. Quibus nonnulli tertiam interjiciunt, de animâ tanquam subjecto; vel actionibus, aut homine ipso, tanquam objecto. Quæ opinio inde manavit, quia crediderunt, Analyticam methodum in Ethicâ separatim quæri oportere integram. Sed hîc præfero sententiam Jansenii Denores, Piccarti, Vichelmanni & aliorum, qui in Ethicâ nihil præter doctrinam de fine ultimo hominis agnoscunt. Nam etsi de Virtutibus quoque hîc agitur, nec negandum est, habitus virtutis esse certo quodam sensu media Summi Boni: tamen Analytica methodus alia media postulat, quàm quæ in definitione finis expressè includantur: talia nempe, quæ similia sint pharmaci & horum præscriptioni in arte medica. Hanc autem rationem in Practicâ Philosophicâ habere leges, passim innuitur ab Aristotele. Vide imprimis Cap. ult. Nicomach.

A

I. Synony-